

Pregària... i escolta

En el Primer llibre dels Reis (19, 8-15) llegim com Elies fuig cap a la muntanya de l'Horeb, *“la muntanya de Déu”*

. Tement per la seva vida, s'amaga en una cova, i allí sembla com si Déu jugués amb ell: li diu que s'estigui dret, molt atent, perquè Ell, Déu, ha de passar. En aquesta mena de joc, sembla que Déu es faci present en “un vent huracanat i violent”, en un “terratrèmol”, en el “foc”... però no és així. Elies, com un sentinella a l'aguait, va afinant l'oïda, va aprenent a distingir la veu del Senyor. I el reconeix en el “murmuri d'un ventijol suau”.

Nosaltres també ens juguem la vida en l'escolta. “Déu és amor”, i l'amor és comunicació, diàleg, paraula propera i entranyable que se'ns ha estat manifestada en Jesús.

Cal saber escoltar aquest Déu que ens estima i que es comunica. Hem d'aprendre el llenguatge de Déu, pregar i viure amb vigilant atenció, sabent que Ell parla en l'Esclusiva, en la pregària comunitària, en el diari, en els germans, enmig dels sorolls de la vida... i en el secret del propi cor.

Per això, pregar és també posar-se a l'escolta, estar-se als peus de Jesús (com Maria a Betània), convençuts que posseïm una benaurança (“feliços els qui escolten la Paraula de Déu”) i que tenim una gran tasca: “fer el que Ell ens digui”.

1. Faig silenci en el meu interior...

2. ...sento que sóc en la presència del Pare... I davant d'Ell repasso les coses i esdeveniments del dia, tractant de descobrir on he reconegut la veu de Déu. On i quan l'he vist especialment present, què m'ha dit, què m'ha insinuat...

3. Puc també escoltar el meu cos, tota la meva persona, i prendre consciència de totes les sensacions (tensions, cansament, dolor, inquietud, harmonia, calma...) Les escolto sense rebutjar-les ni elaborar un discurs sobre elles. També Déu es comunica amb mi a través del meu cos...

